

Որ գանձն իրենց միջև բաժնէ՝ փափագենին՝
Արաշահքանին այնքան էր մեծ, որ Սիգֆրիդը
Սկզբաւ մըտիկ ընել անոնց խնդրանքին։
Տեսաւ հոն այնքան շինջ քարեր, գոհարներ,
Մեղի ըստած ու լտւածին համմատ,
Որ քառանիւ հարիւր սայլեր չըլլային
Պիտի կարող չարժել զանոնք տեղերնէն։
Նիբելունգի երկրին ոսկին կարմըրուկ
Շատ աւելի էր սակալ։ Այժա էր բաժնէր
Չեռքն անվեհեր Սիգֆրիդի այն բոլոր գանձն։
Անոր տըւին՝ աշխատանքին իբրը վարձ՝
Նիբելունգի սուրբ։ Ստակայն չըմոռուց
Կատարութիւնը Սիգֆրիդի գանձոնք գոհ։
Ան չըկըցաւ ձեռնարկը ծայրն հասցընել,
Զի կուտաւէր ունէին սիրտն ու հոգին։
Չըկըցաւ ան գանձը բաժնել մէջնեկին։
Որովհետեւ հետի ըսկըսան կոխ փնտռել
Մարդերն երկու արքաներուն։ Բայց սուրուն
Իրենց իսկ հօր՝ որուն անունն էր Բալմունգ՝
Նիբելունգի գանձն ու երկիրը չուպեց։
Ունէին հոն անոնք իբրեւ բարեկամ
Տասներկու քաջ մարդիկ, հըզօր հսկաներ։
Բայց ինչ օգուտ։ Սիգֆրիդ գանձոնք ըզգտնեց
Իր մոեկան ձեռքով։ Ընկճեց եօթն հարիւր՝
Նիբելունգի երկրէն եկած՝ մարտիկներն,
Ընտիր սըրունք, որուն անունն էր Բալմունգ։
Անանկ սարսափ տարածեցին սուրն՝ հերոսն,
Որ ձեռնթափ եղան բոլոր կտրիներն,
Երկիր՝ քաղաք եղան անոր հըպտաակ։
Փոքր էր արդէն զոյգ արքաները տապաւտ։
Կենաքին վըտանգ մը կը սպաւնար մեծ Աբրիիւ։
Որ լուծելու համար վըժմի իր տէրերուն,
Կ'ընէր անկը շանքեր, միջնիւ որ առաւ
Սիգֆրիդի մեծ զօրութեան փորձն ինք անձամբ։
Հուճկու թըղուկը չըկըցաւ դիմադրելու
Կը վագէին գերզ վայրենի առիւծներ
Լեքան վըրայ, ուր Աբրիիւն Գլխանոցն
Յափտակեց։ Այսպէս Սիգֆրիդ՝ մարդն անեղ՝
Զարաւուրելի՝ դարձաւ գանձին ինքը տէր։
«Որոնք որ իր դէմ ժպրհեցան զուպարիլ,
Ամէնք ինկան տապաւտ։ Տըւաւ իսկելիս
Փոխարել գանձն ու զեանել հոն՝ ուրկէ
Նիբելունգի մարդիկն առած էին գայն։
Հըզօր Աբրիին եղաւ անոր անոր պահապան։
Բայց պէտք եղաւ որ նախ երգնու, թէ իրեն
Իբրեւ անենկ ծառայ պիտի ծառայէր։
Այս վայրկեանէն եղաւ ամէն բանի մէջ
Անձանդէր անոր»։ Այսպէս խօսեցաւ
Կարձեալ Հագէնը Տրոնյէի։ «Առաիկ
Ինչ որ Սիգֆրիդ գործեց. ոչ մի մարտիկ բնաւ

Աւելի մեծ ոյժ՝ զօրութեան չըստացաւ։
«Անոր մասին գիտեմ ես դեռ աւելի
Զարմանալի բաներ, որ ինձ ծանօթ են։
Նոյն դիպագն իր ձեռքով Վիլպայն ըսպանեց։
Լըւացուեցաւ անոր արեան մէջ, ու մորթն
Եղաւ նըման եղջիւրի։ Սոսկ տեսան գայն,
Որ ոչ մի զէնք անոր վընաս չէր գործեր։
Երիտասարդ պետը մենք պէ՛տք է նոգունք
Ամնալու կերպով, որպէ՛ս զի քաջոտն
Հերոսին հոն վըրանիս չըզգոնեք։
Այն աստիճան զեղեցկագեղ է մարմինն,
Որ կը տարուի մարդ սիրելու զանիկաւ։
Այնքան հրաշքներ գործեց ան իր զօրութեամբ»։
Խօսեցաւ այն ատեն հըզօր թագաւորն։
«Իրաւացի են քու խօսքերդ. տես ինչպէս
Դիւցազներուն նըմանակ կազմ են մարտի
Իր մարտիկներն ու ինք՝ յանդուգն դիպագն։
Հըզօր սուրին պէ՛տք է երթա՛մք ընդառաջ»։
— Կրնաք առանց անպատուութեան ընել գայն,
Ըսաւ Հագէն, ազնուազարմ է, հըզօր
Թագաւորի որդի։ Ան ինձ կը թըլի
Մըտաբալ։ Ինք Քրիստոս գիտէ թէ ինչու։
Ձեռնի բախի համար լըլլայ պիտի՝ անշուշտ
Երիվարելի դիպագնին միջնիւ հոս»։
Այն ժամանակ ըսաւ երկրին թագաւորն։
«Ըլլայ զալնստը բարի. քաջ է, ազնիւ։
Լաւ հասկըցայ. աս օգտաւէտ պիտի լլլայ
Իրեն՝ մեր այս Բուրգոնդներու երկրին մէջ»։
Հ. Ա. ՂԱՅԻՆԿԱՆ

Ս Պ Ա Ս Ռ Ի Մ

Դրաման տոշեւ կը ծըփայ
Ծովն աստղերով ցըլցունու։
Սիւներուն տակ մարմարեայ
Կը սպասեմ իր գառնալուն։

Առագաստն իր չեկաւ դեռ՝
Ըլլաւու գէթ ինձ պատան...
Արցունքներս են — ոչ աստղեր —
Պըճներ ծովու իր ճամբան։

Աւիներ մեզմ կ'ազօթեն,
Կ'ողողէ լոյս մը սիւներ. —
Եվաւ... ոչ... իմ գաւիթէն
Լուսնակն իր տեղ կ'ելլէ վեր։

Դ. ՎԱՐՈՒԺԱՆ

(Ամերիկեան Հանրագիտակ Տարեցոյց 1925)